انواع منادا

در این قسمت به بیان انواع منادا می‌پردازیم.

۱) «منادای همراه با مضافٌ الیه»:

خوب است بدانیم به منادایی که همواره با «مضافٌ الیه» و با اعراب «منصوب» می‌آید، «منادای مضاف» گفته می‌شود.

که به دلیل «مضاف» واقع شدن، همواره؛

یک اسمِ «معرب» و «بدونِ ال» و «بدونِ تنوین» است. که با إعراب؛

منصوب؛ «ـَـ ـ ةَ ـ ـَینِ ، تَینِ ـ ـینَ ـ اتِ» دیده می‌شود.

ـ یا سَیِّدَ السّاداتِ ـ یا مُجیبَ الدَّعَواتِ ـ یا اِلـهی

ـ یا تِلمیذَی المَدرَسَةِ! ـ یا مُسلِمی العالَمِ! ـ یا مُعلّماتِ المَدرَسَةِ!

** اگر منادایی برای «ضمیر متکلّم وحدة «ی»» مضاف واقع شود، در این حالت می‌توانیم؛ «ضمیر ی» را حذف کرده و به جای آن «کسره ـِ»ای را در آخر «منادا» بیاوریم. که در این حالت باز هم نوع منادا «منادای مضاف» می‌باشد.

ـ یا اِلـهی ← یا اِلـهِ ـ یا رَبّی ← یا رَبِّ ـ یا عِبادی ← یا عِبادِ

از میان اسامی خداوند فقط کلمه «اللّه» به عنوان «منادای عَلَم» محسوب می‌شود و مابقی اگر مورد خطاب قرار گیرند،

منادای «غیر عَلَم» می‌باشند. مگر اینکه آن اسم، نام فردی باشد و مورد خطاب قرار گرفته که در اینصورت؛ «منادای عَلَم» می‌باشد.

اسم «اللّهُ» در «یا اللّهُ» که «منادای عَلَم» می‌باشد، به شکل؛ «أللّـهُمَّ» هم دیده می‌شود.

(توضیح اینکه حرف ندای «یـا» به «میم مشدّد» تبدیل شده است)

یا اللّهُ = أللّـهُمَّ: هر دو منادای عَلَم می‌باشند.